

Halász Frigyes

A Szociálpolitikai Szemle szerkesztői és munkatársai fájdalommal jelentik, hogy munkatársuk és barátjuk, dr. Halász Frigyes, harminckét éves korában, e hó 6-án elhunyt.

Már hónapok óta panaszkodott egészsége miatt, de ő maga is, mi is, gyengélkedését mulólagos természetűnek gondoltuk. Nyári szabadságáról nemrégiben – így láttuk – acélos izmokkal tért vissza és senkisé sejtette a megdöbbentő hirtelenséggel bekövetkezett katasztrófát. Valószínűleg lappangó baja dacára túlfeszített erővel dolgozott, betegsége alatt is mindent személyesen akart végezni, azzal a lelkiismeretességgel, melynek a munka egy részében való helyettesítés sincs kedvére. A túlfeszített munkához járult az a mély lelki megrendülés is, mely igazgatójának, Grossmann Miksának katasztrófaszerűen bekövetkezett halálával érte.

Nem azt a szép karriert sajnáljuk, melyet ismerősei jósltak neki és amely most íme derékban törött ketté. Grossmann Miksa mondotta nekünk, hogy Halász Frigyes az Országos Pénztárnál legértékesebb munkatársa. És a mi Ítéletünk szerint is: talán a legtehetségesebb, de egész bizonyosan a legnagyobb tudású tisztviselője volt ennek a nagy intézménynek.

Hogy az Országos Pénztár egyébként kit veszített el ő benne, el fogják mondani tisztviselőtársai. Es bizonnyára nem fogják megemléketlenül hagyni, hogy a munkásbiztosítás neki nemcsak hivatalt és kenyeret jelentett, hanem egy hatalmas szociális intézményt is, az eljövendő magyar szociálpolitikájának csiráját. Munkásságával ennek az elérkezendő szociálpolitikának volt egyik magvetője.

Bennünket Halász Frigyesnek, a barátunk, a jó fiúnak halála érint borzalmas kegyetlenséggel. Nem emlékezünk, hogy haragudott volna valakire, vagy hogy valaha bárkiről is elítélőleg nyilatkozott volna. Azt lehetett első pillanatra gondolni, egy nagyszerű benső fegyelem dolga nála ez és nem a természetéé. Mert nehéz elgondolni, hogy valakinek ne legyenek ellenségei, vagy hogy valakit soha meg nem bántottak volna. Később meggyőződünk, hogy valóban ilyen a természete, senkire sem tud haragudni és senkire sem tudna rosszat mondani.

Minden szerkesztőségben merülnek fel apró sűrűlódások a munkatársak között. Emberi dolog ez és menthető. Halász Frigyes ebben is, kivétel volt. Nem a halottnak kijáró elismerés mondatja ezt velünk – vétenénk az emléke ellen, ha róla írván, bármiben is túloznánk. Soha a legkisebb disszonancia sem zavarta azt a baráti harmóniát, amely közöttünk az idők folyamán kifejlődött. És egy ilyen kedves barátunknak kellett olyan hirtelen eltávoznia! A fájdalom fojtogatja a torunkat és lázadozni szeretnénk a kérlelhetetlen végzet ellen!

Halász Frigyest csak azóta ismerjük, amióta munkatársunkká szegődött. De soha sem fogjuk elfelejteni többé. Azok, akik az ő rovatát olvasták, talán nem is sejtik, mekkora gonddal, mekkora fáradtsággal járt utána a dolgoknak. Még a rovatának a korrektúráját sem bízta volna a világért sem másra. Ismerte azokat az apró gáncsvetéseket, amelyek lapunk megindulásakor – nem egyszer éppen jóbarátaink részéről – értek bennünket. Kit nem érnek itt gáncsvetések, aki csinálni mer valamit, mondotta nekünk nem egyszer. Jórészben neki köszönhetjük, az ő fáradhatatlan agitá-

dójának, hogy lapunk fenmaradása anyagilag is biztosítva van.

Hogy rázuhant nemes alakjára a halotti szemfedő, úgy érezzük, mintha nélküle csak megbénított erővel tudnánk haladni kitűzött célunk felé.

Ennek a hónapnak nyolcadik napján kísértük örök nyugalomra. Egy őszi délután kísértük ki őt, mélyen lehajtott fővel és visszaszorított könnyekkel kullogva koporsója után. És az elmúlásra gondoltunk, önkéntelenül is Nietzsche szavairól emlékezvén: Di Feigen fallen von den Bäumen, sie sind gut und süß ... Herbst ist es umher und reiner Himmel und Nachmittag . . .

Szegény barátunk, aki ilyen fiatalon lehullottál az élet fájáról.

Lánczi Jenő.